

været fremsat nogen anden Plan, der var billigere, saa vidt jeg har set, og jeg har da set mange Planer nu. Dernæst har jeg den Tro — men den har jo ikke alle —, at det, der vilde komme frem her, vilde blive en Pryd for Byen; jeg tror, at vi nede paa Materialgaarden vilde faa et overmaade smukt Parti. Men om Smagen kan der ikke disputeres, og der kan jo være andre, som mener, at det ikke vilde blive skønt, og at der overhovedet ikke kan komme en æstetisk tiltalende Løsning, uden at det bliver en monumental Bygning, en enestaaende Bygning; det er saadan nogle Udtryk, man har brugt, naar man har talt om Planen og kritiseret den. Jeg mener altsaa, at i de Henseender — og det regner jeg for de væsentligste, naar Talen er om at forelægge en forsvarlig Plan — er den Plan, jeg har forelagt, saaledes, at der ikke er Grund til at afvise den som umulig eller hele Sagen som slet forberedt.

Det blev nævnt, at da jeg havde faaet Planen under Armen og gik ned ad Trappen, blev jeg standset af en anden Plan, den Garde'ske. Det synes jeg ikke er en Indvending, der betyder noget. Derved standsede det hele dog vel kun en 14 Dages Tid, medens jeg fik undersøgt denne Plan. Jeg synes, det var ganske naturligt, at jeg, da der kom en Plan frem, som der var noget umiddelbart tiltalende ved, lod den undersøge for at se, om den kunde svare lige saa godt til de Krav, jeg anser for de væsentligste, eller maaske svare bedre til dem end den Plan, jeg havde tænkt mig at fremsætte. Jeg fik saa at vide, at Museumsmændene ikke synes om denne Plan, og at den desuden var en Del dyrere end den anden, og saa maatte jeg forlade den. Jeg synes ikke, det er noget at bebrejde mig, at jeg gav mig til at undersøge denne Plan. Saa maatte man da rette endnu stærkere Bebrejdelser imod det Udvalg, som har Lovforslaget til Behandling, og som, saa vidt jeg ved, har benyttet Tiden til at undersøge den ene Plan efter den anden.

Jeg tror, at det i det hele taget er en meget vanskelig Historie, og jeg er tilbøjelig til at tro, at hvilken Plan der end var blevet fremlagt, var den blevet mødt med en lignende ringe Begejstring og havde stødt paa de samme Vanskeligheder som den Plan, jeg har fremsat. Jeg tror ikke, det var muligt overhovedet at finde en Plan, som vilde have samlet alle i Folketinget; det er i hvert Fald det Indtryk, jeg har faaet. Og at Sagen er vanskelig, synes jeg ogsaa, det ærede Medlem anty-

dede ved at anbefale en ekstraordinær Fremgangsmaade. Saadant et ekstraordinært Middel griber man dog ikke til, naar en Sag er aldeles ligefrem og let at løse; og her er der dog Tale om noget saa ekstraordinært, at man vel ikke har forsøgt noget lignende før. Jeg ved ikke, om det er en Fremgangsmaade, som overhovedet vil kunne anvendes. Saa vidt jeg forstod, skulde den bestaa deri, at der blev afholdt et Fællesmøde af Folketinget og Landstinget, hvor alle de forskellige Planer blev fremlagt og blev belyst af sagkyndige; og saa kunde der derefter foretages en fælles Afstemning, for saa kom man til et Resultat. Jeg vilde ogsaa i høj Grad ønske, at man ved et eller andet Middel kunde komme til et Resultat. Jeg kunde tænke mig — men jeg er altsaa ikke saa godt kendt med, hvad der kan udrettes her paa Rigsdagen, og hvilke Midler der bedst skal anvendes —, men jeg kunde tænke mig, at det vilde vise sig, at den omtalte Fremgangsmaade var vanskelig at praktisere. Skal der gøres Rede for alle de forskellige Planer, og skal samtlige Medlemmer af Folketing og Landsting gøres ordentlig bekendt med alle Planerne, er det ikke gjort med 1 Møde eller 2 eller 3 Møder. Det vil vistnok kræve mange Møder. (*Ellinger*: Saa maa vi finde os i det). Ja, det maatte vi jo. Og kunde man saa efter at have holdt 3, 5 eller 8 Møder faa foretaget en saadan Fællesafstemning og derved faa fastslaaet et Resultat, som man vilde bøje sig for i begge Ting, ja, saa var der vundet noget, saa fik vi en Løsning paa Spørgsmaalet. Om Vejen, der her er anvist, er farbar, tør jeg altsaa ikke sige noget om; det maa mere politisk kyndige Folk end jeg udtale sig om. Jeg synes heller ikke, det er noget at bebrejde mig, at jeg ikke har betraadt den Vej, for det var ikke saa let for mig at finde paa, at det var en Vej at følge.

Spørgsmaalet om det kongelige Teater er jo en anden vanskelig Sag, man har lagt paa mine Skuldre — en Sag, der ikke er af de smaa, og som adskillige andre uden Held har søgt at faa klaret, før jeg kom til; og heller ikke der har jeg saamænd tænkt mig, at det vilde gaa af sig selv, naar bare jeg kom til og fik fat paa Sagen. Det er saa langt fra. Jeg skal ikke komme dybt ind paa, hvilke Planer om det kongelige Teater jeg har haft at gøre med; det vilde føre for vidt her, tror jeg. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det at opføre en Dobbeltscene vilde betyde en ret stor Udgift. Jeg føler mig